

CHƯƠNG 1997 XE TÔNG VÀO NGÔI NORTHRIDGE.

Mặc dầu đã được lệnh rời Northridge để về Buena Park chuẩn bị khai mở Linh Điện, nhưng ở phần đời, tôi vẫn còn nấn ná ở lại Northridge. Tôi vẫn tiếp tục sinh hoạt của tôi thường nhật. Nói đúng ra thì tôi cũng không muốn đi về vùng khác vì tôi ở Northridge đã hơn 10 năm, pháp hữu có đồng, người quen có đồng, mọi phương tiện, sinh hoạt dễ dàng, thuận lợi từ công ăn, việc làm. Nay đi về một thành phố khác mà tôi chưa có một ý niệm gì ở nơi đó cả. Tuy nhiên, tôi cũng có tuân lệnh một cách miễn cưỡng là tôi bảo Linh Tú, trong thời gian này cô không đi làm thì giúp tôi liên lạc những công ty địa ốc để tìm xem những nơi đang được bán tại vùng Buena Park mà giá từ 500 ngàn đến 700 ngàn (*lúc ấy thời giá của căn nhà như ĐHLĐ bây giờ khoảng 180 ngàn*).

Tôi cũng gọi về Việt Nam nhờ các pháp hữu làm các đầu rỗng để sau này lập điện thì sẽ làm các cột rỗng. Nói chung, tôi cũng có tuân thủ lệnh nhưng chỉ với cách là nhận lệnh rồi truyền lệnh ấy xuống chứ chưa thực nhúng tay vào làm.

Lâu lâu, cô Linh Tú có tìm được một số căn nhà giá trị từ 500 ngàn trở lên và tôi có đến xem nhưng nhà nào tôi cũng chê. Thật vậy, những căn nhà ấy rất đáng bị chê chứ không do tôi đặt điều. Có lần Đức Ngài hỏi tôi về sự chuẩn bị để dựng Linh Điện:

- Tại sao đến giờ này, con cũng chưa dọn đi?
- Dạ, tại con còn đang tìm nhà!
- Con đã thực sự tìm chưa?
- Con có xem nhiều nhà, nhưng chưa thấy nhà nào được!

Đức Ngài hỏi:

- Con tìm nhà cỡ bao nhiêu tiền?

Tôi thưa:

- Dạ, khoảng từ 500 đến 700 ngàn!

Đức Ngài hỏi:

- Tại sao con cần phải tìm mua một căn nhà lớn như vậy?

Tôi thưa:

- Bây giờ mình có cả ngàn người thì phải có căn nhà cho cả ngàn người chứ!

Đức Ngài nói:

- Không lẽ khi con có cả triệu người, con phải kiếm căn nhà cho cả triệu người sao?

Tôi im, nhưng rồi cũng rần biện mình để nấn ná lại Northridge, vì thật tình lúc đó tôi không muốn đi, vì không biết khi đến một nơi khác thì công ăn việc làm như thế nào....

... Tối ngày 24 tháng 12 năm 1997, sau khi dọn dẹp trong nhà để chuẩn bị hôm sau tổ chức lễ kỷ niệm ngày Đức Ngài hồi vị. Chúng tôi: Tôi, Bibi và Linh Tú vào phòng làm báo để sử dụng computer.

Nói là vào phòng làm báo nhưng tất cả ba người chúng tôi đều mỗi người một góc ngồi chơi game trên computer. Đang chơi, tôi bỗng cảm thấy cần phải ra khỏi phòng tức khắc, các Chư Vị cũng thúc giục phải rời khỏi phòng gấp. Tôi liền tắt máy và đứng dậy. Tôi bảo mọi người:

- Máy đưa tắt máy ra khỏi phòng!

Mọi người nghe nói thì cũng như không. Không một ai nhúc nhích. Tôi nhắc lại lần thứ hai, rồi lần thứ ba,... Linh Tú tắt máy, còn Bibi vẫn còn ngồi chơi. Tôi mới đến bên máy của Bibi đưa tay tắt máy của cô và kéo 2 cô ra khỏi phòng.

Phòng làm việc tại Northridge.

Chúng tôi sang phòng bên cạnh thì chưa đầy 5 phút sau, khoảng 10 giờ 40 phút tối, chúng tôi nghe một tiếng nổ lớn tại phòng mà mọi người vừa rời khỏi. Điện cúp đồng loạt, nhà tối om, ống nước bị vỡ, nên nước phun tung tóe khắp nơi. Chúng tôi chạy sang phòng bên để xem thì thấy phòng đã bị một chiếc xe tông sập. Chiếc xe còn nằm chêm chệ trong phòng. Toàn bộ đồ đạc bị phá tung, đồ vỡ,... Người lái say rượu, đã cho xe công phá chiếc xe Mercedes của tôi và chiếc Nissan của Linh Tú đậu trước nhà, bên hông của phòng, rồi phóng thẳng vào phòng. Rất may, chúng tôi đã rời khỏi phòng 5 phút trước đó.

Một chiếc xe từ dưới đường đã bay qua dãy xe đậu dọc bên đường vào vỉa hè và đâm thẳng vào nhà.

Ảnh dưới: Cảnh đổ nát bên trong nhà, nơi phòng làm việc.

Sau sự kiện xe tông sập nhà trên nên tôi đã trả nhà và dọn về Buena Park. Các Chư Vị nói với tôi một cách tếu:

- Tại Thầy đã có Lệnh đi mà không chịu đi nên Đức Ngài đã cho xe đến... xúc Thầy đi!

Sau này, cảnh sát bắt được người say rượu đã cho xe tông vào phòng đêm ấy. Cảnh sát có mời tôi lên ty để nhận diện. Tôi nhớ mặt người tông vào nhà tôi hôm ấy nhưng khi lên ty thì tôi nói với cảnh sát rằng tôi đã quên vì lúc ấy trời tối.

